

Arrest

nr. 130 975 van 7 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 september 2011 het Rijk binnen en diende op 12 september 2011 een asielaanvraag in. Op 19 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine, afkomstig uit Gawa te Lithang en in het bezit van de Chinese nationaliteit. U bent in Tibet nooit naar school gegaan. U stamt uit een landbouwers familie. Volgens de diepe wens van uw ouders, besloot u op veertienjarige leeftijd monnik te worden. Echter ten gevolge van een vastgestelde limiet op het aantal inschrijvingen van nieuwe monniken per klooster, werd u nooit ingeschreven in het klooster. Toen u twintig jaar was, besloot uw vader uw uitreis uit China te regelen. U verkreeg een tijdelijke identiteitskaart, een paspoort en een visum om op bedevaart te gaan naar Nepal. Samen met een vriend reisde u naar Lhasa. Na enkele dagen stak u legaal te Dram de grens met Nepal over. Via het opvangcentrum voor Tibetaanse vluchtelingen in Kathmandu, reisde u verder naar India. U werd toegelaten tot het Drepung Loseling klooster in Mundgod, waar u steeds hebt verbleven en een religieuze opleiding als monnik genoot. U slaagde er niet in een verblijfsdocument onder de vorm van een "Registration Certificate" ("R.C.") te bekomen in India. Uit vrees voor moeilijkheden omwille van uw illegale verblijfsstatus, durfde u het kloosterdomein weinig te verlaten. Toen uw boeddhistische studies moeilijk verliepen, wilde u graag terugkeren naar Tibet. Uw vader raadde u dit ten stelligste af om problemen met de Chinese autoriteiten te vermijden. Daarom besloot u naar het buitenland te reizen. U verliet India op 11 september 2011. U vroeg hier de volgende dag asiel aan. U bent heden geen monnik meer. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Chinese identiteitskaart, enkele foto's, uw inschrijving in het opvangcentrum te Nepal (Kathmandu), uw green book, een attest van het Office of the Reception Centre te Dharamsala, een attest van het Drepung Losel Ling klooster en een brief van het Drepung Loseling Pomra Khangsten neer tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2007 heeft u sindsdien tot september 2011 in India verbleven. U kreeg toegang tot het Drepung Loseling klooster waar u leefde als monnik en religieuze studies verrichtte. U hebt steeds in dit klooster verbleven. Bij uw vertrek uit India was u nog steeds een monnik. U hebt geen andere activiteiten gehad in India.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie dat aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Er kan echter geen geloof gehecht worden hieraan.

Volgens informatie beschikbaar op het CGVS worden nieuwkomers uit Tibet sinds 30 mei 2003 bij hun registratie in het Nepalese opvangcentrum ('nelenkhang'), een SEP (Special Entry Permit) of 'white book' afgeleverd door de Indiase ambassade om hun doorreis naar India vanuit Nepal te faciliteren. U bleek tijdens uw gehoor op het CGVS niet eenduidig te zijn over het feit of u al dan niet een 'white book' werd afgeleverd, nochtans bereikte u Nepal pas in 2007, dus al enige tijd nadat de SEP procedure werd gelanceerd. Aanvankelijk tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u niet te weten of u al dan niet in het bezit werd gesteld van een SEP/white book in het opvangcentrum te Nepal omdat u

zo vele documenten hebt gekregen tijdens uw verblijf daar en u er geen fatsoenlijke uitleg bij kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.7), zo verklaarde u. Later in het gehoor gevraagd naar uw RC, stelde u uitdrukkelijk dat u uw white book hebt kwijtgespeeld en daarom geen RC meer kon bemachtigen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het feit dat u geen rechtlijnige verklaringen aflegde tijdens uw gehoor over het al dan niet bezitten van een waardevol document als een SEP dat u de toegang verzekerde tot het Indiase grondgebied, werpt vragen op bij de oprechtheid van uw verklaringen. Dat u een dergelijk waardevol document als een SEP zomaar zou kwijtspelen omdat u de waarde ervan niet zou kennen zoals u meende, roept des te meer vragen op. Voorts kon u onvoldoende aannemelijk maken waarom u omwille van het kwijtspelen van uw SEP, indien hier enig geloof aan zou kunnen worden gehecht, niet in de mogelijkheid verkeerde een RC te bemachtigen. U legde geen bewijs neer ter staving van het verlies van uw SEP. Objectieve en betrouwbare landgebonden informatie in het bezit van het CGVS leert dat er in het eerste decennium van de 21ste eeuw een aantal regularisatiecampagnes georganiseerd werden voor Tibetanen die nog geen RC hadden. In elk geval, voorziet de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun RC registratie. Meer nog, bij ernstige problemen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau. Er kan gesteld worden dat slechts weinige Tibetanen in India niet over een RC beschikken. U slaagde er geenszins in het CGVS ervan te overtuigen dat u een van deze weinigen zou zijn. Immers, kon u geen andere reden aanhalen waarom u niet in het bezit zou zijn gesteld van een RC dan dat u uw SEP zou zijn verloren (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uw verklaring dat u evenmin personen in India vond die bereid waren te verklaren dat u hun zoon bent zodat u een RC kon bekomen, refereert naar de oude situatie van voor 2002 toen veel Tibetanen geboren in Tibet valselijk verklaarden in India te zijn geboren verwijzend naar zogenaamde ouders in India om zo een RC te bekomen. Dit wordt ook aangetoond in dezelfde informatie van het CGVS in bijlage. Deze situatie wijzigde door het lanceren van regularisatiecampagnes door de Indiase overheid zoals hierboven uiteengezet.

Bovendien hebt u volgens uw verklaringen op het CGVS nagelaten de hulp in te roepen van de Tibetaanse overheid (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Indien u waarlijk werd geconfronteerd met het niet bezitten van een RC zou minstens van u kunnen verwacht worden dat u desalniettemin uw Tibetaanse overheid raadpleegt om de problematiek van uw RC te bekijken. Uw verklaringen hieromtrent zijn weinig geloofwaardig. Hoewel u tweemaal het politiekantoor van Mundgod zou hebben bezocht teneinde een RC te verkrijgen, kon u ook hier geen bewijs van voorleggen (p.10). U kon evenmin een bewijs voorleggen noch van de Tibetaanse overheid noch van de Indiase autoriteiten dat u niet aan de voorwaarden voldeed voor het verkrijgen van een RC. De door u neergelegde brief van Drepung Loseling Pomra Khangtzen overtuigt evenmin daar dit stuk weinig objectief bewijsvoerend is. Deze brief werd opgesteld door het college van het Drepung klooster waartoe u behoorde en vertoont derhalve een gesolliciteerd karakter. Voorts kan er pas bewijskracht worden ontleend aan een document voor zover deze ondersteund wordt door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat uw studies in het klooster niet vlot verliepen en u geen recht had iets te doen in India omdat u geen RC bezat (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Om die reden kon u volgens uw verklaringen niks anders gaan doen in India buiten het klooster zoals 'zaken gaan doen'. Zoals hierboven werd uiteengezet kan er in het geheel geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen niet in de mogelijk te verkeren om een RC

te bekomen. Hierdoor maakte u evenmin uw ingeroepen asielmotief, met name dat u geen recht had iets (anders dan studeren in het klooster) te doen in India (zie supra), aannemelijk. Gezien de vermoedens dat u wel over een RC beschikte, was u in het bezit van een document op basis van hetwelke u, volgens de informatie van het CGVS, over heel wat rechten beschikt in India.

Wat er ook van zij, uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat Tibetanen in India ook verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor het praktische leven in India buiten het klooster, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Voorts kan het gegeven dat u niet goed studeerde en niet slaagde voor een religieus examen, bezwaarlijk beschouwd worden als dat u een gegronde vrees voor vervolging diende te vrezen in India. Uw studieproblemen zijn een persoonlijke moeilijkheid die geen band hebben met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde voorts aan dat Tibetanen door lokale Indiërs spleetogen worden genoemd en Tibetanen worden gediscrimineerd in India. Gevraagd door het CGVS naar welke concrete moeilijkheden u kende met Indiërs, bleef u het antwoord echter schuldig en beweerde u slechts dat u niet vaak buiten het klooster kwam (zie p.12). U voegde eraan toe evenmin noemenswaardige problemen te hebben gehad met de Indische autoriteiten. Derhalve is er nergens in uw asielaanvraag sprake van dermate zwaarwichtige discriminatie waardoor het niveau van vervolging werd bereikt. Het feit dat u niet terug kan naar Tibet zonder problemen te hebben met de Chinese autoriteiten, verandert niks aan het gegeven dat u in India, uw eerste land van asiel, reële bescherming genoot en opnieuw kan genieten bij terugkeer zoals hier wordt uiteengezet.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Hoewel u verklaarde met een vals Indisch paspoort te hebben gereisd, kon u dit geenszins aantonen. U legde geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

U beweerde dat de mensensmokkelaar het paspoort waarmee u naar Frankrijk reisde, zou hebben afgenomen. Het feit dat u het niet meer kon gebruiken als reden hiervoor, houdt geen steek daar dit document een belangrijk bewijsstuk vormt in uw asielaanvraag.

U was voorts weinig op de hoogte van de exacte gegevens op dit paspoort of verbonden aan dit paspoort. Zo stelde u dat er iets op het paspoort was geschreven met betrekking tot een religieus centrum genaamd Choetsok. Verdere informatie kon u niet verschaffen hierover. Weliswaar wist u de vermelde identiteit op het paspoort te vernoemen. Maar uw exacte kennis bleef beperkt tot de naam Ram Gyalu. Het feit dat u niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van een IC zoals u meende (zie p.12), is eveneens weinig geloofwaardig gelet op het belang van dit document in de Tibetaanse migratie vanuit India naar derde landen. U verbleef jaren in India tussen andere Tibetaanse ballingen. Dat u dit document niet zou kennen is niet aannemelijk.

Bovendien is het merkwaardig te noemen waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 920 000 INR, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. In dit opzicht is het des te bevreemdend dat u niet zou weten welk document een IC is en welk belang dit document draagt.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC verloren zijn zich kunnen wenden tot de Indiase ambassade in Brussel voor een nieuwe uitreiking. Een heruitreiking is mogelijk wanneer de Tibetaanse aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt en nog steeds kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Tenslotte vermogen de door u neergelegde document evenmin de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS te wijzigen. Uw Chinese identiteitskaart, uw foto's, uw inschrijving in het opvangcentrum te Nepal (Kathmandu), uw green book en een attest van het Office of the Reception Centre tonen uw herkomst uit de Volksrepubliek China, uw Tibetaanse etnie en identiteit aan dewelke niet ter discussie werden gebracht door het CGVS. Het attest van het Drepung Losel Ling klooster en een brief van het Drepung Loseling Pomra Khangsten bevestigen uw voormalige religieuze profiel als monnik in India. Ook dit gegeven wordt niet betwijfeld door het CGVS. U legde geen andere documenten neer.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verwerende partij voegt bij de nota de volgende documenten: een COI Focus China India. De Tibetaanse gemeenschap in India , d.d. 11 maart 2014 (update), een COI Focus China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India, d.d. 25 maart 2014, een COI Focus China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China, d.d. 25 maart 2014 en een COI Focus china/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014.

1.3.2. Bij een schrijven van 22 juli 2014 voegt de verwerende partij volgende documenten bij: COI Focus: "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" (d.d. 18 juni 2014), COI Focus: "China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" (d.d. 18 juni 2014) en COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" (d.d. 18 juni 2014).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève, de artikels 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980, de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen) en een beoordelingsfout.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.5. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te

worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst.

2.6. Verzoekers identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Verzoeker is geboren op 17 augustus 1987 te Rechu, Lith[i]ang, Dotoe in Tibet, VRC. Verzoeker legt zijn originele shenfenzheng voor, uitgegeven op 19 juli 2007 en geldig voor drie maanden, zodat er geen twijfel kan bestaan aan verzoekers Chinese nationaliteit. Verzoeker legt aannemelijke verklaringen af over zijn Chinese herkomst en reis naar India (gehoor p. 2-6). De Raad ziet niet in waarom de commissaris-generaal concludeert dat verzoeker "minstens de jure" over de Chinese nationaliteit beschikt wanneer aan de hand van authentieke identiteitsdocumenten, met name een identiteitskaart van de Republiek van China, eenduidig wordt aangetoond dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft.

2.7. Verzoeker legt tevens een origineel Green Book, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.8. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch geenszins wordt aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker is legaal vertrokken naar India omdat hij volgens de wens van zijn vader, monnik wilde worden (gehoor p. 6). Verzoeker is legaal, met een Chinees reisdocument en met officiële toestemming ("*ze schreven dat ik een bedevaart zou doen en enkele verwanten in Nepal zou bezoeken*", gehoor p. 4) naar Nepal gegaan. Hieruit kan geen asielrechtelijke vervolging of risico op schade blijken.

2.9. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 2007 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen omdat hij monnik is geweest in India en deelnam aan enkele manifestaties, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.10. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.11. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals").

2.12. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat een RC een beperkte geldigheidsduur heeft en op de vervaldatum moet verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term

staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn, zo blijkt uit de toegevoegde informatie, bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend. Gezien verzoeker een Green Book had en diverse andere documenten (gehoor p. 7) en zich op de hulp van de CTA kon beroepen, kon verzoeker over een RC beschikken, temeer gezien de regularisatiecampagnes en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 2007 zonder problemen in India verbleef.

2.13. Verzoeker beweert dus nimmer in zijn leven over enig Indiaas identiteitsdocument te hebben beschikt. Dit kan geenszins overtuigen. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"* (zie COI Focus). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Aangaande de bewering dat het RC-beleid slechts gebaseerd is op instructies van de zittende regering, toont verzoeker evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen.

2.14. Er kan gezien de objectieve informatie aldus geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers loutere ontkenning na vier jaar verblijf in India niet in het bezit te zijn van een RC, minstens kan vastgesteld worden dat verzoeker zelf ernstig in gebreke is gebleven de nodige inspanningen te leveren. Verzoekers bewering houdt immers ook een beschuldiging in naar het klooster waar verzoeker verbleef die volgens verzoeker ernstig in gebreke is gebleven nu deze religieuze instelling de verblijfsdocumenten van zijn eigen monniken in orde brengt, desgevallend met behulp van de CTA. Indien verzoeker inderdaad twee pogingen tot het verkrijgen van een RC heeft gedaan dan kan hij dit aantonen, minstens verklaren waarom dit hem werd geweigerd en hoe hij hulp inriep. Verzoeker beperkt zich tot beweringen dat hij zijn SEP verloren is, doch maakt niet aannemelijk geen duplicaat hiervan te kunnen verkrijgen, temeer gezien de bijstand van het klooster en de CTA en verzoeker over zowel zijn Green Book als attesten van de Nelen Khang beschikt, noch kan blijken dat hij hiertoe enige poging ondernomen heeft (gehoor p. 10, p. 11) of zelfs het verlies van zijn White Book (SEP) heeft aangegeven (gehoor p. 11). Dat verzoeker nooit uitgelegd werd dat hij de hulp van de CTA kon inroepen is ongeloofwaardig nu verzoeker binnen een Tibetaanse religieuze instelling verbleef, de CTA de Tibetaanse regering in ballingschap is en de CTA aan verzoeker wel meerdere documenten uitreikte. Dat verzoeker zich in Zuid-India bevond, doet niet ter zake nu alle Tibetaanse kloosters onder dezelfde autoriteit van de Dalai Lama vallen en dus redelijkerwijs kan verwacht worden dat het klooster hiervan op de hoogte is te meer er ook in de nabijheid van belangrijke steden en kloosters in Zuid-India lokale vestigingen van de CTA zijn. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verder onderzoek door de CGVS noodzakelijk zou zijn. Verzoeker verklaart twee bezoeken aan de politie, doch niet waarom hij geen beroep op de CTA heeft gedaan (gehoor p. 10), die hem volgens de objectieve informatie verder had kunnen helpen, en gezien het huidige beleid van de Indische autoriteiten waaruit blijkt dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. De brief van de directeur van de Drepung heeft geen officieel karakter en vermag dus niet te attesteren dat verzoeker in de onmogelijkheid zou zijn om zich te regulariseren. Waar verzoeker nog

beweert dat hij niet voldoende geld had (gehoor p. 9) om zijn toestand te regulariseren, verklaart hij niet waarom hij dan wel 9 lakh 20 000 IR kan betalen voor een illegale reis naar Europa. Verzoeker is aldus niet geloofwaardig waar hij stelt niet over een RC te kunnen beschikken. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.15. Tevens wordt uitdrukkelijk gesteld dat *“Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Aldus kan op basis van de algemene informatie blijken dat de Tibetanen in India in de praktijk een legaal en continu verblijfsrecht genieten, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat Tibetanen *“het slachtoffer zijn van discriminatie”*, doch brengt geen concrete en objectieve informatie aan die vermag hogerstaande conclusies te weerleggen, noch verklaart hij persoonlijke feiten dienaangaande (gehoor p. 12). Verzoekers argumenten zijn dus van louter persoonlijke nalatigheid terwijl de Tibetaanse gemeenschap in India op de steun van de CTA kan rekenen.

2.16. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als *“gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *“Recht op Leven”*. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.17. *De facto* kan uit de in de *“COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe”* aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoeker aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde door verzoeker toegevoegde stuk van de Zwitserse NGO blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat dergelijke beweringen bovendien zowel zeldzaam zijn als tegengesproken worden en wordt ten slotte bevestigd dat algemeen gesteld kan worden dat de Tibetanen in India niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement te meer hij vier jaar ongemoeid en beweerdelijk illegaal in India kon verblijven. *In casu* dient er nog op gewezen te worden dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zijn land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat nog de vraag is wat verzoeker vreest bij een terugkeer naar China, laat staan dat dit een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM.

2.18. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten of niet-onderbouwde meningen van individuele auteurs dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van de situatie in India is manifest ongegrond.

2.19. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”* blijken dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen*

terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

2.20. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij nooit over een RC zou beschikt hebben. Verzoeker legt tevens ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg en reisdocumenten af. Verzoeker stelt dat het een vals Indisch paspoort was, op naam van R. G. en met leeftijd 26 (verklaring DVZ 34) dan wel 27 jaar (gehoor p. 9), doch kent geen nationaliteit of enige bijzonderheden over het visum (gehoor p. 8-9). Verzoeker stelt geen reisdocumenten te kunnen voorleggen omdat de smokkelaar deze inhield. Door geen reisbescheiden (bagagelabel, boardingpas, tickets) voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker weinig details kende van deze paspoorten, is dan ook niet aannemelijk. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker wel een illegale reis zou opzetten, daarbij valse documenten kan aankopen en uiteindelijk 920.000 IR betaalde, maar geen enkele inspanning zou doen om goedkoop legale documenten te verkrijgen, wat in beginsel voor elke in India verblijvende Tibetaan beschikbaar is. Verzoeker is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en zijn vage verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van zijn beweringen. In zoverre verzoeker dan ook volhoudt dat hij zijn documenten aan de reisagent heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

Bovendien blijkt uit de COI dat *"alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland India terug binnen te komen met diezelfde IC. (...) Problemen bij het aanvragen van terugkeervisa in de Indiase ambassades werden niet genoemd".* Daar waar verzoeker meent dat niet duidelijk is of verzoeker *"sowieso een re-entry visa zal kunnen bekomen bij de ambassade of er voorwaarden bestaan om een re-entry visa te bekomen"*, laat hij na deze hypothese ook maar enigszins te adstrueren. Dat de afgifte van een visum geen recht is en onder de beslissingsbevoegdheid van de uitvaardigende autoriteit valt, houdt niet in dat in deze geen regelgeving en vaststaande administratieve richtlijnen zouden bestaan, noch kan uit de melding van de Indische ambassade te Brussel dat er een afspraak moest worden gemaakt om informatie te krijgen, enige indicie worden afgeleid. Daarenboven gebeurt het indienen van een asielaanvraag en de behandeling ervan door de Belgische asielinstanties op strikt vertrouwelijke wijze, zodat de Raad evenmin inziet hoe de Indiase ambassade in België dan wel op de hoogte zou zijn van zijn asielaanvraag.

2.21. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."*

2.22. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie of documenten aan die vermag de conclusie van de Raad te wijzigen.

2.23. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.24. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

2.25. Verzoeker vroeg tevens in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

2.26. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK